

Вівторок, 30 червня 2015 11:57

Львівські актори пересіли на підводи12

Фото:

Юлія ЛІПІЧ

З 27 по 29 червня львівський театр "І люди, і ляльки" на конях та возах їздили селами Пустомитівського та Перемишлянського районів. Безкоштовно виступали перед місцевими мешканцями. Необхідний реманент возили зі собою. Спали у палатках, на відкритому вогні варили їжу.

Опівдні 29 червня акторів чекають у селі Селисько Пустомитівського району. Зібралось двадцять дітей, стільки ж дорослих.

"Про виставу дізналися два тижні тому. Зраділи, бо ж до нас рідко коли хтось навідується. Село маленьке – тільки п'ятеро дітей в школу ходять. В четвертому класі троє учнів, в інших класах – по одному. Старші ходять у Лопушну - три кілометри в одну сторону. Думали, де акторів будемо приймати. Клуб – в аварійному стані, то ми рідко там вистави проводимо. Минулого року під час стихії дах зірвало. Цілий рік матеріали звозили. Тепер чекаємо робочих, аби полатати. Акторів вирішили приймати у центрі біля магазину. Шкода тільки, що у будній день приїжджають, а не в неділю. Людей мало, бо усі зараз на сні працюють", - каже **Марія Яциків**, керівник народного дому у селі Селисько Пустомитівського району.

У селі з'являються підводи, на початку троє вершників. Діти аплодують, підіймаються з лавки, застеленої брезентом. Накрапує дощ, але глядачі не розходяться. Актори грають виставу "Курячі мрії". Керівник театру Олексій Кравчук спостерігає згорі.

"У лотому з художником Олексієм Хорошком у муніципальному театрі випускали виставу "Баба Пріся". Нам треба було сіно. Звернулися до начальника управління культури Ірини Магдиш. Вона каже: "У мене є товариш Остап Лунь, який займається кінним туризмом, поїхали до нього".

Приїжджаємо: зима – коні – природа. Все зроблено з любов'ю. Поговорили, взяли сіно, випили по чарці, і у голову прийшла ідея зробити такий мандрівний театр. Тут немає фонограм, світла, театр повертається до першоджерел. Зараз це дуже важливо, бо війна. Усе, що вкладається у війну, треба вдвічі-втричі більше вкладати у культуру. Тільки тоді буде мир. Люди отримують мало позитиву. Помітили, що на виставі більше раділи дорослі, особливо бабці", - каже директор театру "І люди, і ляльки" **Олексій Кравчук**.

Актори грають годину. Після вистави чоловік у капелюх збирає гроші. Діти дають по 1-2 грн. Старші – 5-20 грн.

"Як завершимо вистави, сядемо проаналізуємо, як все пройшло. Треба, аби така практика не відмерла, а розповсюдилася на всю Україну. Наступного разу зі собою треба взяти драматурга, режисера, акторів, музиканта. По кожному селі та місті збирати історії, пісні. Зробити виставу "Україна очима ляльки". З усіма її проблемами, бідами, болями. Після кожної вистави зупиняємося в Остапа. Живемо у наметах, розпалюємо вогнище, варимо їсти, співаємо пісень", - веде далі Кравчук.

Остап Лунь у вишиванці гладить коня по морді.

"Шість років займаюся кінним туризмом. Я народився у Львові, все життя там прожив. Мені пощастило, що потрапив на конюшню і зрозумів, яке моє справжнє призначення. Добре, що нам вдається вистави робити безкоштовно. Це пробна акція. Якщо мандрівний театр розвинеться, може, знайдуться меценати. Бо ж треба за щось жити, їсти", - зазначає Остап Лунь. Підіймається на коня.

Театр відправляється у сусіднє село Товщів. Його там чекають о 15.00.